

-Per dedicar-me un somriure

Un relat de: [Sempre](#)

No tenia un bon dia. Estava atabalada i necessitava desconnectar de tot i de tothom durant un període de temps. Odiava sentir-se buida i feia dies que res del que tenia l'omplia com en tenia ganes. Sabia que per això, necessitava compartir un viatge. No calia marxar gaire lluny, senzillament una emoció, una il·lusió. Trobava a faltar trobar aquell moment per viatjar i també algú amb qui compartir-lo. Entrava al metro per la cinta mecànica i caminava de pressa, mirant el rellotge. Una senyora amb un carro enorme li va impedir el pas i quan se'n va adonar es va apartar. Instantàniament va somriure per donar-li les gràcies i va seguir el seu rumb. Però la senyora la va agafar pel braç, la va mirar i va deixar anar un:

- Gràcies a tu, bonica.
- A mi? Per què?- va contestar tota confusa.
- Per dedicar-me un somriure.

Se li'n va escapar un altre i va seguir caminant. Un cop asseguda al metro va processar la informació. Malgrat les poques ganes de tot, la tristesa que l'envaïa, la solitud que sentia... havia somrigut i amb això, havia posat un petit granet de sorra en el viatge d'algú, desconegut, però algú. Va tancar els ulls i ho va fer. Va viatjar fins als somnis més profunds, màgics i desitjats. Ja no li calia res més. Amb allò, ho tenia tot.